

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

XXXVI [i. e. XXXVII]. Si regulares ad seculares Ecclesias possint in
Praelatos assumi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

Lib. 5. capitulum
Iar. c. 155. &
Addit. III. c.
30.

Concil. Aurelian. I. c. 3.

penam, sed rectores Ecclesiarum obtinere vitam & membra. super eo tamen quod iniquè fecit est legitime componendum. Et hoc verum, nisi publicus latro fuerit vel nocturnus populator agrorum, dum itinera frequentata & in publica strata obsidet aggressione insidiis, pro facinoris magnitudine, cum & communem utilitatem impediatur & nocere omnibus molitur, ab Ecclesia extrahi potest, impunitate non præstita, secundum canonicas sanctiones. Si verò servus fuerit qui confugit ad Ecclesiam, postquam de impunitate sua dominus ejus clericis juramentum præstiterit, ad servitium domini sui redire compellitur & invitus. alioquin à domino poterit occupari. Tu ergo, fili carissime, cum in regno tuo aliquid horum contigerit, juxta præmissam distinctionem sic procedere studeas quòd honor Ecclesiarum & emunitas servetur illæsa, & malignandi facultas prævæ voluntatis hominibus auferatur.

TITULUS XXXVI.

Quòd monasteria monachorum possint in canonicos regulares converti.

Idem Colocensi Archiepiscopo.

Cum nobis, licet immeritis, in apostolica sedis specula consistentibus sit univèrsarum Ecclesiarum sollicitudo commissa, de statu illarum sollicitudinem nos convenit gerere diligentem & providere attentè ut per fratres & coepiscopos nostros, cum non possimus ubique nostram præsentiam corporaliter exhibere, possint in melius reformari. Ex parte siquidem tua nostris est auribus intimatum quòd cum bonæ memoriæ An. antecessor tuus monasterium sancti Stephani protomartyris situm in loco qui dicitur Keu concessisset fratribus sancti Abraham de valle Ebron, monachis nigri ordinis propter dissolutionem suam inde remotis, & iidem fratres sancti Abraham bona ejus dilapidando, & ducendo vitam nimium dissolutam, ipsum deduxissent ad nimiam paupertatem, bonæ memoriæ C. Papa prædecessor noster & nos etiam tibi dedimus in mandatis ut restitutioni ejusdem monasterij provideres, tuo committentes arbitrio utrum prædicti fratres sancti Abraham tolerandi, an monachi nigri essent in ipso monasterio reducendi. Tu verò, sicut accepimus, fratres sancti Abra-

ham propter dissolutionem suam inde penitus abjecisti, & nos per petitionem tuam duxisti super provisione ipsius monasterij requirendos. Ideoque mandamus quatenus si per monachos Ecclesiam illam videris reformari non posse, in ipsa Ecclesia Canonicos instituas regulares, qui secundum regulam beati Augustini devotum ibi Domino famulatum impendant, & per eorum religionem locus ipse in melius tuo * faciente reformetur.

TITULUS XXXVII.

Si regulares ad seculares Ecclesias possint in prælatos assumi.

Idem Vbaldo plebano sancti Gavini.

Quòd Dei timorem præ oculis habes ex fructibus tuis colligitur evidenter, cum opera quæ facis testimonium perhibeant veritati. Vnde tuum propositum in Domino commendamus. Sanè, sicut jam dudum auribus nostris insonuit, quondam desiderans ad frugem vitæ melioris transire, officium plebani resignans, coram fratribus sancti Victoris Bononiensis promissionem de tua conversione fecisti, neque professionem solemnem emittens, neque habitum religionis assumens. Sed nobilis vir Comes Albertus & parochiani plebis ejusdem attendentes te laudabiliter præfuisse, ac de recessu tuo eodem loco jacturam non modicam imminere, desiderium tuum hæcenus retardarunt, à venerabili fratre nostro Florentino Episcopo impetrantes ut ministrares ibidem. Hoc etiam dilectus filius noster P. basilicæ duodecim apostolorum Presbyter Cardinalis, tunc apostolicæ sedis Legatus, pensata utilitate plebis proponitur annuisse, quod jam dicti Comes & populus à nobis ratum haberi suppliciter postularunt, præsertim cum de licentia Prioris sancti Victoris Bononiensis dinoscaris hæcenus id fecisse. Licet autem in Lateranensi Concilio de monachis caveatur ne singuli per villas & oppida seu per quascumque parrochiales ponantur Ecclesias, sed in majori conventu aut cum aliquibus fratribus maneant, ne soli inter seculares homines spiritualium hostium conflictum expectent, Salomone dicente *Væ soli, quia si ceciderit, non est qui sublevet eum*, quia tamen istud de Canonicis regularibus specialiter non cavetur, qui etsi à sanctorum monachorum consortio non potentur sejuncti, re-

Cap. 1. de statu monach.

gulæ tamen inferviunt laxiori, & per antiquos canones etiam monachi possunt ad parrochialium Ecclesiarum regimen in Presbyteros ordinari, ex quo debent prædicationis officium, quod privilegiatum est, exercere, sic annuendum duximus postulatis, ut plebani exercens officium, si commodè fieri poterit, unum Canonicum regularem tecum habeas ad cautelam, cujus in his quæ Dei sunt & regularis observantiæ tam consortio quam solatio perfruaris.

TITULUS XXXVIII.

Quòd Canonici regulares ad religionem hospitaliariorum transire non possint.

Idem Ci. Lubuffensi Episcopo.

REferente dilecto filio fratre V. hospitalario nostro est apostolatui referatum quòd cum à tempore juventutis suæ secundum institutiones Canonicorum regularium Aurovasiensis Ecclesiæ beati Augustini regulam professus fuisset, & in ea ultra decennium permanens, sacros ordines usque ad sacerdotium suscepisset, juventute postmodum impellente, curiositate potius quam religionis amore devictus, terram Hierosolymitanam & alias videre desiderans, ab Abbate suo non tam voluntariam sub eadem conditione licentiam obtinuit quam extortam ut si bonæ memoriæ Alexandrum Papam prædecessorem nostrum inveniret in viam, causam itineris sibi exponeret, & juxta mandatum vel procederet vel rediret. Verùm ipse neglecta conditione procedens suscepit habitum hospitalis, in cujus servitio usque ad hæc tempora fideliter laboravit. Sed cum ordo præmissus districtioris sit observantiæ quam secundus, prudenter attendens quòd de laxiore ascendendum sit ad ordinem arctiorem, non autem de arctiore ad laxiorem sit ratione aliqua descendendum, ad se Domino inspirante reversus, ad bonum redire desiderat quod dimisit. Cum itaque non mediocriter delinquat qui minus bonum majori bono præponit, fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quatinus inquisita super præmissis diligentius veritate, si rem inveneris ita esse, præfato fratri V. licentiam auctoritate apostolica præbeas ad primum ordinem redeundi.

TITULUS XXXIX.

De voto & habitus susceptione.

Idem Aconensi Episcopo.

SIcut nobis est ex parte tua propositum, quidam clericus cum ægritudine nimia laboraret, quasi de morte securus, & de recuperanda sospitate desperans, habitum Canonicorum regularium petiit & accepit, ea in susceptione habitus exprimens ac promittens quæ solent in hujusmodi repromitti. Sed nec ad Ecclesiam transiit, utpote infirmitate gravatus, nec bonis suis uti cessavit. Postmodum verò sospitate suscepta, post quindecim annos & ultra, videntibus & scientibus venerabili fratre nostro Archiepiscopo & dilecto filio Priore & Canonicis Ecclesiæ Nazarenis, à quibus habitum susceperat regularem, tu, licet eo tempore quo habitum susceperat, in Ecclesia Nazarena Prioris sollicitudinem exerceres, immemor eorum quæ facta fuerant circa ipsum, in Aronensem eum Canonicum suscepisti. Quia verò quid super hoc facere debeas, per nostras expositulas literas edoceri, fraternitati tuæ duximus respondendum, quòd si regularem habitum se postulante suscepit & ad observationem religionis canonicæ suæ se professione ligavit, ad resumptionem habitum ecclesiastica est districtione cogendus, cum quòd tanto tempore extra canonicam mansit, non in excusationem ejus, sed in majoris transgressionis augmentum merito valeat allegari.

Idem Episcopo & Capitulo Traguriensi.

SIcut tenor vestrarum literarum nobis aperuit, cum P. lator præsentium in sacerdotali esset officio constitutus, & tanta rerum temporalium indigentia laboraret quòd nec sibi nec suis progenitoribus seu fratribus in necessitatibus propriis posset aliquatenus providere, proprii corporis laboribus & maris periculis multis se non dubitavit exponere, ut de suo labore & acquisitione honesta suam & suorum posset indigentiam relevare. Contigit autem post hæc quòd ipse longè à vestra civitate consistens tam gravi coepit ægritudine laborare quòd extra se positus desperaret de vita præsentis, & cum in tali esset articulo constitutus, à quodam simplici monacho indutus fuit habitu monachali, & ad monasterium deportatus. Deinde

FFff ij